

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ
DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE MUREȘ

DECIZIA nr.129/2005

Directia Generala a Finantelor Publice Mures a fost sesizata de Directia Generală a Finanțelor Publice Cluj asupra contestației formulate de **S.C. "X" din Tg.Mureș** împotriva procesului-verbal întocmit de organele de specialitate ale D.G.F.P. Cluj - Direcția Controlului Fiscal.

Contestația înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice Cluj a fost depusă în termenul legal prevăzut la art.171 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

Potrivit art.173 alin.(1) lit.a) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003, soluționarea contestației este în competența organelor specializate din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice Mureș.

Procedura fiind îndeplinită, contestația se soluționează pe fond.

A) Față de aspectele contestate se retine că, la verificarea efectuată de organele de specialitate ale D.G.F.P. Cluj - Direcția Controlului Fiscal la S.C. "X" ca urmare a cererii depuse de societate privind modificarea sediului social al societății din loc.Turda în loc.Tg.Mureș, înregistrată la D.G.F.P. Cluj, în urma careia a fost întocmit procesul-verbal, s-au constatat următoarele:

Întrucât unitatea a dedus taxa pe valoarea adăugată înscrisă în factura fiscală nr..../27.08.2002, prezentată organelor de control în copie și în care datele de identificare ale societății cumpărătoare erau incomplete, contrar prevederilor art.24 alin.(1) și art.29 pct.B din Legea nr.345/2002 privind taxa pe valoarea adăugată, la control nu s-a acordat drept de deducere pentru taxa pe valoarea adăugată, fiind calculate dobânzi aferente și penalități de întârziere aferente.

B) În contestația înregistrată la D.G.F.P. Cluj și comunicată D.G.F.P. Mureș, petenta invocă următoarele:

- consideră că nu a încălcat prevederile art.6 alin.(1) din Legea contabilității nr.82/1991, republicată, art.24(1) din Legea nr.345/2002 și art.62 alin.(1) din Hotărârea Guvernului nr.598/2002, deoarece "documentul pe baza căruia s-a exercitat dreptul de deducere este document fiscal așa cum este prevăzut de legislația în vigoare", potrivit căreia sunt documente legale, în baza cărora persoanele impozabile pot deduce T.V.A., și alte documente specifice aprobate prin ordine ale ministrului finanțelor publice, emise în baza Hotărârii Guvernului nr.831/1997;

- întrucât datorită unei conjuncturi nefavorabile societatea nu a fost în măsură să prezinte factura fiscală în original, era obligația organelor de control să aplice dispozițiile de mai sus, dar în totalitatea lor și nu trunchiat;

- deși s-a prezentat exemplarul verde al facturii nr.../25.08.2002, în original, și un exemplar al facturii autentificat notarial etc., nu s-a reușit convingerea inspectorilor fiscali asupra realității și legalității documentului în cauză;

- inspectorii fiscali puteau îndruma societatea să procedeze la reconstituirea facturii fiscale;

- având în vedere posibilitatea reconstituirii documentului în cauză, potrivit prevederilor Ordinului nr.425/1998, societatea a procedat la inițierea măsurilor prevăzute la pct.29 - 36 din Normele metodologice de întocmire și utilizare a formularelor comune privind activitatea financiară și contabilă, aprobate prin Ordinul 425/1998, iar după primirea documentului reconstituit de către furnizorul emitent, societatea îl va comunica.

C) Din cele prezentate, precum și din analiza documentelor existente la dosarul cauzei, în raport cu prevederile actelor normative referitoare la acestea, se rețin următoarele:

În fapt, unitatea a dedus taxa pe valoarea adăugată înscrisă în factura fiscală nr.../27.08.2002, prezentată organelor de control în copie și fără a avea înscrisă nici adresa furnizorului și nici a cumpărătorului.

În drept, potrivit art.22 din Legea nr.345/2002 privind taxa pe valoarea adăugată, “(5) Taxa pe valoarea adăugată prevăzută la alin. (4) pe care persoana impozabilă are dreptul să o deducă este:

a) taxa pe valoarea adăugată datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost livrate sau urmează să îi fie livrate, și pentru prestările de servicii care i-au fost prestate ori urmează să îi fie prestate de către o altă persoană impozabilă înregistrată ca plătitor de taxă pe valoarea adăugată; [...]”.

Potrivit art.24 alin.(1) din același act normativ “(1) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată **orice persoană impozabilă trebuie să justifice suma taxei cu următoarele documente:**

a) pentru deducerea prevăzută la art. 22 alin. (5) lit. a), **cu facturi fiscale sau alte documente legal aprobate**, emise pe numele său, de către persoane impozabile înregistrate ca plătitori de taxă pe valoarea adăugată; [...]”.

În legătură cu articolul anterior, la art.62 alin.(1) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr.345/2002 privind taxa pe valoarea adăugată, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.598/2002, se face precizarea:

“Documentele legale prevăzute la art. 24 alin. (1) lit. a) din lege, în baza cărora persoanele impozabile pot deduce taxa pe valoarea adăugată, sunt: **exemplarul original al facturii fiscale** sau alte documente specifice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 831/1997 pentru aprobarea modelelor formularelor comune privind activitatea financiară și contabilă și a normelor metodologice privind întocmirea și utilizarea acestora sau prin ordine ale ministrului finanțelor publice, emise în baza Hotărârii Guvernului nr. 831/1997, bonurile fiscale emise de aparatele de marcat electronice fiscale, aprobate conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată, aparținând unităților de

desfacere a carburanților auto, dacă sunt șampilate și au înscrise denumirea cumpărătorului și numărul de înmatriculare a autovehiculului”.

Referitor la obligațiile platitorilor de taxa pe valoarea adăugată, la art.29 pct.B din Legea nr.345/2002 privind taxa pe valoarea adăugată se prevede:

“B. Cu privire la întocmirea documentelor:

a) să consemneze livrările de bunuri și/sau prestările de servicii în facturi fiscale sau în alte documente legal aprobate și să completeze în mod obligatoriu următoarele date: denumirea, **adresa** și codul fiscal ale **furnizorului/prestatorului** și, după caz, ale **beneficiarului**, data emiterii, denumirea bunurilor livrate și/sau a serviciilor prestate, cantitățile, după caz, prețul unitar, valoarea bunurilor/serviciilor fără taxă pe valoarea adăugată, suma taxei pe valoarea adăugată. [...];

b) **persoanele impozabile plătitoare de taxă pe valoarea adăugată sunt obligate să solicite de la furnizori/prestatori facturi fiscale ori documente legal aprobate și să verifice întocmirea corectă a acestora, [...]. Primirea și înregistrarea în contabilitate de facturi fiscale sau alte documente legal aprobate care nu conțin datele prevăzute a fi completate în mod obligatoriu la lit. a), precum și lipsa copiei de pe documentul legal care atestă calitatea de plătitor de taxă pe valoarea adăugată a furnizorului/prestatorului în cazul cumpărărilor cu o valoare a taxei pe valoarea adăugată mai mare de 50 milioane lei inclusiv, determină pierderea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferente; [...]**”.

Nu rezultă cum dorește petenta să folosească în soluționarea favorabilă a contestației faptul că sunt documente legale pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată și **documentele specifice** aprobate prin ordine ale Ministrului Finanțelor Publice emise în baza Hotărârii Guvernului nr. 831/1997 pentru aprobarea modelelor formularelor comune privind activitatea financiară și contabilă și a normelor metodologice privind întocmirea și utilizarea acestora, atâta timp cât în speță nu este vorba de formulare tipizate cu regim special, specifice, ce pot fi propuse de principali utilizatori, în temeiul art.1 alin.4 și ale art.1 alin. (10) din Hotărârea Guvernului nr. 831/1997, cu modificările ulterioare. În consecință, susținerea petentei referitoare la obligația organelor de control de a aplica în totalitate și nu trunchiat prevederile legale anterior precizate, nu este de natură a fi reținută la soluționarea favorabilă a contestației. Este în eroare contestatoarea în situația în care în acest mod dorește să argumenteze faptul că pot fi acceptate ca documente justificative și documentele reconstituite întrucât acestea nu sunt documente **specifice**.

Contrar celor susținute în contestație, potrivit cărora s-a prezentat inspectorilor fiscali exemplarul verde al facturii nr..../25.08.2002, în original, și un exemplar al facturii autentificat notarial etc., se reține că încheierea de legalizare a copiei facturii fiscale, depusă la dosarul cauzei, are nr..../13.01.2004, fiind ulterioară controlului care s-a încheiat în data de 09.01.2004. Se constată că este vorba despre legalizarea unei copii a exemplarului 2 (verde) a facturii în cauză, care aparține furnizorului, unitatea făcând demersuri pentru reconstituirea exemplarului 1 (roșu) ce se arhivează la cumpărător, potrivit legii.

În temeiul art. 25 din Legea contabilității nr.82/1991, republicată în temeiul art. III din Ordonanța Guvernului nr. 61/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 310/2002, “În caz de pierdere, sustragere sau distrugere a unor documente contabile se vor lua măsuri de reconstituire a acestora în termen de maximum **30 de zile de la constatare**, potrivit reglementărilor emise în acest scop”.

Hotărârea Guvernului nr.831/1997 pentru aprobarea modelelor formularelor comune privind activitatea financiară și contabilă și a normelor metodologice privind întocmirea și utilizarea acestora, prezintă, în anexa 1A, Nomenclatorul formularelor tipizate, comune pe economie, cu regim special de tipărire, înseriere și numerotare, în care se regăsește și factura fiscală.

La SECȚIUNEA I cap.F “Reconstituirea documentelor justificative și contabile pierdute, sustrase sau distruse” din Normele metodologice de întocmire și utilizare a formularelor tipizate, comune pe economie, care nu au regim special, privind activitatea financiară și contabilă, precum și modelele acestora, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor nr.425/1997, emis în temeiul art.2 din Hotărârea Guvernului nr.831/1997 (așa cum subliniază contestatoarea), pct 29 precizează că: “Operațiunile privind evidența și gestionarea mijloacelor fixe, a valorilor materiale și bănești și a altor valori ale unităților patrimoniale se consideră valabile numai dacă sunt justificate cu documente originale, **întocmite sau reconstituite** potrivit prezentelor norme” iar la pct.33 este precizat că: “În cazul în care documentul dispărut a fost emis de altă unitate, reconstituirea se va face de unitatea emitentă, prin realizarea unei copii de pe documentul existent la unitatea emitentă. În acest caz, unitatea emitentă va trimite unității solicitatoare, **în termen de cel mult 10 zile de la primirea cererii**, documentul reconstituit.”

Petenta arată că, având în vedere posibilitatea reconstituirii documentului în cauză, potrivit prevederilor Ordinului nr.425/1998, a procedat la inițierea măsurilor prevăzute la pct.29 - 36 din Normele metodologice de întocmire și utilizare a formularelor comune privind activitatea financiară și contabilă, aprobate prin Ordinul 425/1998, iar după primirea documentului reconstituit de către furnizorul emitent, îl va comunica. La contestație este anexată adresa prin care în data de 22.01.2004 a fost solicitată firmei “Y” reconstituirea facturii nr..../27.08.2002, iar furnizorul avea obligația să îi transmită documentul reconstituit în termen de 10 zile de la primirea cererii, dar acesta nu a fost comunicat la dosarul cauzei nici până la data soluționării contestației. Deși la pct.30 din normele menționate anterior este reglementată obligația unității de a întocmi un proces-verbal în caz de pierdere, sustragere sau distrugere a unor documente justificative sau contabile în care trebuie înscrise detaliat o serie de informații și trebuie însoțit de o declarație a salariatului responsabil cu păstrarea documentului asupra împrejurărilor în care a dispărut documentul respectiv, la dosarul cauzei nu sunt prezentate asemenea documente și nici nu este descrisă conjunctura nefavorabilă datorită căreia, susține petenta, nu a fost în măsură să prezinte factura fiscală în original.

În altă ordine de idei, din prevederile art.29 pct.B lit.a din Legea nr.345/2002 privind taxa pe valoarea adăugată se reține că, pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată, contestatoarea avea obligația

legală de a verifica întocmirea corectă a facturii. În contestație nu este nici un fel de susținere cu privire la constatarea că în factura fiscală nr..../27.08.2002, în baza căreia a fost dedusă T.V.A. , a cărei copie a fost prezentată la control ca document justificativ, nu sunt înscrise datele de identificare ale cumpărătorului deși, în temeiul prevederilor art.29 pct.B lit.b din Legea nr.345/2002, anterior citat, acest fapt în sine determină pierderea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferentă. Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei se reține că atât la cumpărător cât și la furnizor nu este menționată adresa completă.

Având în vedere faptul că petenta nu a prezentat factura nr..../27.08.2002 reconstituită potrivit legii și s-a reținut că în documentul a cărui copie a fost prezentată la control, dar și în copia facturii fiscale legalizată la notar cu nr.../13.01.2004, erau incomplete datele de identificare ale cumpărătorului și ale furnizorului, în calea de atac nefiind combătut acest aspect, contestația petentei va fi respinsă ca nesusținută cu documente și nemotivată.

În ceea ce privește dobânzile și penalitățile de întârziere, se reține faptul că societatea nu contestă modul de calcul al acestora.

În drept, potrivit art.13 alin.(2) din Ordonanța Guvernului nr.61/2002 privind colectarea creanțelor bugetare, “Pentru diferențele de obligații bugetare, stabilite de organele competente, dobânzile se datorează începând cu ziua imediat următoare scadenței obligației bugetare, la care s-a stabilit diferența, până la data stingerii acesteia inclusiv”.

Totodată, conform art.14 din același act normativ, “(1) Plata cu întârziere a impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor obligații bugetare, cu excepția dobânzilor, penalităților de orice fel și a amenzilor, se sancționează cu o penalitate de întârziere de 0,5% pentru fiecare lună și/sau pentru fiecare fracțiune de lună de întârziere, începând cu data de întâi a lunii următoare celei în care acestea aveau termen de plată. Penalitatea de întârziere nu înlătură obligația de plată a dobânzilor și/sau a penalităților”.

Având în vedere faptul că în sarcina petentei s-a reținut că datorată taxa pe valoarea adăugată, și întrucât contestatoarea nu aduce nici o motivație sau argument asupra modului de calcul al dobânzilor și penalităților de întârziere, societatea datorează și dobânzile și penalitățile de întârziere aferente, conform principiului “accesoriul urmează principalul”, drept pentru care contestația va fi respinsă ca nesusținută cu documente și nemotivată și pentru aceste capete de cerere.

Conform celor reținute, în raport cu actele normative enunțate în cuprinsul deciziei, în temeiul art.173 alin.(1) lit.a) și art.174 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de Procedură Fiscală, se

DECIDE

Respingerea contestației formulate de *S.C. “X” din Tg.Mureș*, ca nesusținută cu documente și nemotivată.

Prezenta decizie poate fi atacată la Tribunalul Mureș, în termen de 6 luni de la data comunicării.

DIRECTOR EXECUTIV,

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ
DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE MUREȘ

DECIZIA nr.129/2005

Directia Generala a Finantelor Publice Mures a fost sesizata de Directia Generală a Finanțelor Publice Cluj asupra contestației formulate de **S.C. "X" din Tg.Mureș** împotriva procesului-verbal întocmit de organele de specialitate ale D.G.F.P. Cluj - Direcția Controlului Fiscal.

Contestația înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice Cluj a fost depusă în termenul legal prevăzut la art.171 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

Potrivit art.173 alin.(1) lit.a) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003, soluționarea contestației este în competența organelor specializate din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice Mureș.

Procedura fiind îndeplinită, contestația se soluționează pe fond.

A) Față de aspectele contestate se retine că, la verificarea efectuată de organele de specialitate ale D.G.F.P. Cluj - Direcția Controlului Fiscal la S.C. "X" ca urmare a cererii depuse de societate privind modificarea sediului social al societății din loc.Turda în loc.Tg.Mureș, înregistrată la D.G.F.P. Cluj, în urma careia a fost întocmit procesul-verbal, s-au constatat următoarele:

Întrucât unitatea a dedus taxa pe valoarea adăugată înscrisă în factura fiscală nr..../27.08.2002, prezentată organelor de control în copie și în care datele de identificare ale societății cumpărătoare erau incomplete, contrar prevederilor art.24 alin.(1) și art.29 pct.B din Legea nr.345/2002 privind taxa pe valoarea adăugată, la control nu s-a acordat drept de deducere pentru taxa pe valoarea adăugată, fiind calculate dobânzi aferente și penalități de întârziere aferente.

B) În contestația înregistrată la D.G.F.P. Cluj și comunicată D.G.F.P. Mureș, petenta invocă următoarele:

- consideră că nu a încălcat prevederile art.6 alin.(1) din Legea contabilității nr.82/1991, republicată, art.24(1) din Legea nr.345/2002 și art.62 alin.(1) din Hotărârea Guvernului nr.598/2002, deoarece "documentul pe baza căruia s-a exercitat dreptul de deducere este document fiscal așa cum este prevăzut de legislația în vigoare", potrivit căreia sunt documente legale, în baza cărora persoanele impozabile pot deduce T.V.A., și alte documente specifice aprobate prin ordine ale ministrului finanțelor publice, emise în baza Hotărârii Guvernului nr.831/1997;

- întrucât datorită unei conjuncturi nefavorabile societatea nu a fost în măsură să prezinte factura fiscală în original, era obligația organelor de control să aplice dispozițiile de mai sus, dar în totalitatea lor și nu trunchiat;

- deși s-a prezentat exemplarul verde al facturii nr.../25.08.2002, în original, și un exemplar al facturii autentificat notarial etc., nu s-a reușit convingerea inspectorilor fiscali asupra realității și legalității documentului în cauză;

- inspectorii fiscali puteau îndruma societatea să procedeze la reconstituirea facturii fiscale;

- având în vedere posibilitatea reconstituirii documentului în cauză, potrivit prevederilor Ordinului nr.425/1998, societatea a procedat la inițierea măsurilor prevăzute la pct.29 - 36 din Normele metodologice de întocmire și utilizare a formularelor comune privind activitatea financiară și contabilă, aprobate prin Ordinul 425/1998, iar după primirea documentului reconstituit de către furnizorul emitent, societatea îl va comunica.

C) Din cele prezentate, precum și din analiza documentelor existente la dosarul cauzei, în raport cu prevederile actelor normative referitoare la acestea, se rețin următoarele:

În fapt, unitatea a dedus taxa pe valoarea adăugată înscrisă în factura fiscală nr.../27.08.2002, prezentată organelor de control în copie și fără a avea înscrisă nici adresa furnizorului și nici a cumpărătorului.

În drept, potrivit art.22 din Legea nr.345/2002 privind taxa pe valoarea adăugată, “(5) Taxa pe valoarea adăugată prevăzută la alin. (4) pe care persoana impozabilă are dreptul să o deducă este:

a) taxa pe valoarea adăugată datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost livrate sau urmează să îi fie livrate, și pentru prestările de servicii care i-au fost prestate ori urmează să îi fie prestate de către o altă persoană impozabilă înregistrată ca plătitor de taxă pe valoarea adăugată; [...]”.

Potrivit art.24 alin.(1) din același act normativ “(1) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată **orice persoană impozabilă trebuie să justifice suma taxei cu următoarele documente:**

a) pentru deducerea prevăzută la art. 22 alin. (5) lit. a), **cu facturi fiscale sau alte documente legal aprobate**, emise pe numele său, de către persoane impozabile înregistrate ca plătitori de taxă pe valoarea adăugată; [...]”.

În legătură cu articolul anterior, la art.62 alin.(1) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr.345/2002 privind taxa pe valoarea adăugată, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.598/2002, se face precizarea:

“Documentele legale prevăzute la art. 24 alin. (1) lit. a) din lege, în baza cărora persoanele impozabile pot deduce taxa pe valoarea adăugată, sunt: **exemplarul original al facturii fiscale** sau alte documente specifice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 831/1997 pentru aprobarea modelelor formularelor comune privind activitatea financiară și contabilă și a normelor metodologice privind întocmirea și utilizarea acestora sau prin ordine ale ministrului finanțelor publice, emise în baza Hotărârii Guvernului nr. 831/1997, bonurile fiscale emise de aparatele de marcat electronice fiscale, aprobate conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată, aparținând unităților de

desfacere a carburanților auto, dacă sunt șampilate și au înscrise denumirea cumpărătorului și numărul de înmatriculare a autovehiculului”.

Referitor la obligațiile platitorilor de taxa pe valoarea adăugată, la art.29 pct.B din Legea nr.345/2002 privind taxa pe valoarea adăugată se prevede:

“B. Cu privire la întocmirea documentelor:

a) să consemneze livrările de bunuri și/sau prestările de servicii în facturi fiscale sau în alte documente legal aprobate și să completeze în mod obligatoriu următoarele date: denumirea, **adresa** și codul fiscal ale **furnizorului/prestatorului** și, după caz, ale **beneficiarului**, data emiterii, denumirea bunurilor livrate și/sau a serviciilor prestate, cantitățile, după caz, prețul unitar, valoarea bunurilor/serviciilor fără taxă pe valoarea adăugată, suma taxei pe valoarea adăugată. [...];

b) **persoanele impozabile plătitoare de taxă pe valoarea adăugată sunt obligate să solicite de la furnizori/prestatori facturi fiscale ori documente legal aprobate și să verifice întocmirea corectă a acestora, [...]. Primirea și înregistrarea în contabilitate de facturi fiscale sau alte documente legal aprobate care nu conțin datele prevăzute a fi completate în mod obligatoriu la lit. a), precum și lipsa copiei de pe documentul legal care atestă calitatea de plătitor de taxă pe valoarea adăugată a furnizorului/prestatorului în cazul cumpărărilor cu o valoare a taxei pe valoarea adăugată mai mare de 50 milioane lei inclusiv, determină pierderea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferente; [...]**”.

Nu rezultă cum dorește petenta să folosească în soluționarea favorabilă a contestației faptul că sunt documente legale pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată și **documentele specifice** aprobate prin ordine ale Ministrului Finanțelor Publice emise în baza Hotărârii Guvernului nr. 831/1997 pentru aprobarea modelelor formularelor comune privind activitatea financiară și contabilă și a normelor metodologice privind întocmirea și utilizarea acestora, atâta timp cât în speță nu este vorba de formulare tipizate cu regim special, specifice, ce pot fi propuse de principali utilizatori, în temeiul art.1 alin.4 și ale art.1 alin. (10) din Hotărârea Guvernului nr. 831/1997, cu modificările ulterioare. În consecință, susținerea petentei referitoare la obligația organelor de control de a aplica în totalitate și nu trunchiat prevederile legale anterior precizate, nu este de natură a fi reținută la soluționarea favorabilă a contestației. Este în eroare contestatoarea în situația în care în acest mod dorește să argumenteze faptul că pot fi acceptate ca documente justificative și documentele reconstituite întrucât acestea nu sunt documente **specifice**.

Contrar celor susținute în contestație, potrivit cărora s-a prezentat inspectorilor fiscali exemplarul verde al facturii nr.../25.08.2002, în original, și un exemplar al facturii autentificat notarial etc., se reține că încheierea de legalizare a copiei facturii fiscale, depusă la dosarul cauzei, are nr.../13.01.2004, fiind ulterioară controlului care s-a încheiat în data de 09.01.2004. Se constată că este vorba despre legalizarea unei copii a exemplarului 2 (verde) a facturii în cauză, care aparține furnizorului, unitatea făcând demersuri pentru reconstituirea exemplarului 1 (roșu) ce se arhivează la cumpărător, potrivit legii.

În temeiul art. 25 din Legea contabilității nr.82/1991, republicată în temeiul art. III din Ordonanța Guvernului nr. 61/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 310/2002, “În caz de pierdere, sustragere sau distrugere a unor documente contabile se vor lua măsuri de reconstituire a acestora în termen de maximum **30 de zile de la constatare**, potrivit reglementărilor emise în acest scop”.

Hotărârea Guvernului nr.831/1997 pentru aprobarea modelelor formularelor comune privind activitatea financiară și contabilă și a normelor metodologice privind întocmirea și utilizarea acestora, prezintă, în anexa 1A, Nomenclatorul formularelor tipizate, comune pe economie, cu regim special de tipărire, înseriere și numerotare, în care se regăsește și factura fiscală.

La SECȚIUNEA I cap.F “Reconstituirea documentelor justificative și contabile pierdute, sustrase sau distruse” din Normele metodologice de întocmire și utilizare a formularelor tipizate, comune pe economie, care nu au regim special, privind activitatea financiară și contabilă, precum și modelele acestora, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor nr.425/1997, emis în temeiul art.2 din Hotărârea Guvernului nr.831/1997 (așa cum subliniază contestatoarea), pct 29 precizează că: “Operațiunile privind evidența și gestionarea mijloacelor fixe, a valorilor materiale și bănești și a altor valori ale unităților patrimoniale se consideră valabile numai dacă sunt justificate cu documente originale, **întocmite sau reconstituite** potrivit prezentelor norme” iar la pct.33 este precizat că: “În cazul în care documentul dispărut a fost emis de altă unitate, reconstituirea se va face de unitatea emitentă, prin realizarea unei copii de pe documentul existent la unitatea emitentă. În acest caz, unitatea emitentă va trimite unității solicitatoare, **în termen de cel mult 10 zile de la primirea cererii**, documentul reconstituit.”

Petenta arată că, având în vedere posibilitatea reconstituirii documentului în cauză, potrivit prevederilor Ordinului nr.425/1998, a procedat la inițierea măsurilor prevăzute la pct.29 - 36 din Normele metodologice de întocmire și utilizare a formularelor comune privind activitatea financiară și contabilă, aprobate prin Ordinul 425/1998, iar după primirea documentului reconstituit de către furnizorul emitent, îl va comunica. La contestație este anexată adresa prin care în data de 22.01.2004 a fost solicitată firmei “Y” reconstituirea facturii nr..../27.08.2002, iar furnizorul avea obligația să îi transmită documentul reconstituit în termen de 10 zile de la primirea cererii, dar acesta nu a fost comunicat la dosarul cauzei nici până la data soluționării contestației. Deși la pct.30 din normele menționate anterior este reglementată obligația unității de a întocmi un proces-verbal în caz de pierdere, sustragere sau distrugere a unor documente justificative sau contabile în care trebuie înscrise detaliat o serie de informații și trebuie însoțit de o declarație a salariatului responsabil cu păstrarea documentului asupra împrejurărilor în care a dispărut documentul respectiv, la dosarul cauzei nu sunt prezentate asemenea documente și nici nu este descrisă conjunctura nefavorabilă datorită căreia, susține petenta, nu a fost în măsură să prezinte factura fiscală în original.

În altă ordine de idei, din prevederile art.29 pct.B lit.a din Legea nr.345/2002 privind taxa pe valoarea adăugată se reține că, pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată, contestatoarea avea obligația

legală de a verifica întocmirea corectă a facturii. În contestație nu este nici un fel de susținere cu privire la constatarea că în factura fiscală nr..../27.08.2002, în baza căreia a fost dedusă T.V.A. , a cărei copie a fost prezentată la control ca document justificativ, nu sunt înscrise datele de identificare ale cumpărătorului deși, în temeiul prevederilor art.29 pct.B lit.b din Legea nr.345/2002, anterior citat, acest fapt în sine determină pierderea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferentă. Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei se reține că atât la cumpărător cât și la furnizor nu este menționată adresa completă.

Având în vedere faptul că petenta nu a prezentat factura nr..../27.08.2002 reconstituită potrivit legii și s-a reținut că în documentul a cărui copie a fost prezentată la control, dar și în copia facturii fiscale legalizată la notar cu nr.../13.01.2004, erau incomplete datele de identificare ale cumpărătorului și ale furnizorului, în calea de atac nefiind combătut acest aspect, contestația petentei va fi respinsă ca nesusținută cu documente și nemotivată.

În ceea ce privește dobânzile și penalitățile de întârziere, se reține faptul că societatea nu contestă modul de calcul al acestora.

În drept, potrivit art.13 alin.(2) din Ordonanța Guvernului nr.61/2002 privind colectarea creanțelor bugetare, “Pentru diferențele de obligații bugetare, stabilite de organele competente, dobânzile se datorează începând cu ziua imediat următoare scadenței obligației bugetare, la care s-a stabilit diferența, până la data stingerii acesteia inclusiv”.

Totodată, conform art.14 din același act normativ, “(1) Plata cu întârziere a impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor obligații bugetare, cu excepția dobânzilor, penalităților de orice fel și a amenzilor, se sancționează cu o penalitate de întârziere de 0,5% pentru fiecare lună și/sau pentru fiecare fracțiune de lună de întârziere, începând cu data de întâi a lunii următoare celei în care acestea aveau termen de plată. Penalitatea de întârziere nu înlătură obligația de plată a dobânzilor și/sau a penalităților”.

Având în vedere faptul că în sarcina petentei s-a reținut că datorată taxa pe valoarea adăugată, și întrucât contestatoarea nu aduce nici o motivație sau argument asupra modului de calcul al dobânzilor și penalităților de întârziere, societatea datorează și dobânzile și penalitățile de întârziere aferente, conform principiului “accesoriul urmează principalul”, drept pentru care contestația va fi respinsă ca nesusținută cu documente și nemotivată și pentru aceste capete de cerere.

Conform celor reținute, în raport cu actele normative enunțate în cuprinsul deciziei, în temeiul art.173 alin.(1) lit.a) și art.174 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de Procedură Fiscală, se

DECIDE

Respingerea contestației formulate de *S.C. “X” din Tg.Mureș*, ca nesusținută cu documente și nemotivată.

Prezenta decizie poate fi atacată la Tribunalul Mureș, în termen de 6 luni de la data comunicării.

DIRECTOR EXECUTIV,

